

Kulttuuriperinnön elinkaaria ja tulevaisuuksia

Julkaistu: 10.11.2014 | Kirjoittanut: Sofia Paasikivi

Turun vanhalle Raatihuoneelle kokoontui 1. huhtikuuta 2014 joukko kulttuurialan ammattilaisia, yhdistysaktiiveja sekä opiskelijoita pohtimaan meille kaikille yhteisen kulttuuriperinnön tulevaisuutta.

Turun yliopiston museologian ja arkeologian oppiaineet, Turun museokeskus sekä Lounais-Suomen esihistoriamatkailuyhdistys Louhi ry järjestivät seminaarin, jossa esiteltiin erilaisia kulttuuriperinnön suojeluun liittyneitä hankkeita ja projekteja. Yhdistysaktiivien ja kulttuurialan ammattilaisten lisäksi paikalla oli myös kuntasektorin väkeä sekä Museoviraston ja Metsähallituksen edustajat kertomassa siitä, millaisia projekteja ja päätöksiä tehdään hallinnollisella tasolla.

Yhteensä yhdeksän pääpuheenvuoron joukkoon mahtui aiheita esimerkiksi rakennusperinnön suojelusta ja sotahistoriasta. Keskeistä tapahtumassa olivat myös arkeologinen kulttuuriperintö sekä yhdistysten ja museoiden rooli kulttuuriperintökentän aktiivisina toimijoina. Kaikkien puheenvuorojen yhteisenä teemana ja huolena näkyi kysymys siitä, miten kulttuuriperintö selviää aikana, jolloin määrärahoja leikataan ja kaiken tavoitteena pitäisi olla helposti mitattavissa oleva tuotto. Tuotteistaminen saattaa joissain tapauksissa pelastaa katoavan kulttuuriperinnön, mutta kaikkea ei ole mahdollista muuttaa suoraan rahaksi. Kulttuuriperinnöstä saatu tuotto on monissa tapauksissa aineetonta. Se ei ole suoraan mitattavissa, vaan heijastuu suurempiin kokonaisuuksiin kuten yleiseen hyvinvointiin, jaksamiseen ja ihmisten onnellisuuteen.

Vaikka huoli kulttuuriperinnön tulevaisuudesta on suuri, tarjottiin tilaisuudessa myös esimerkkejä onnistuneista projekteista sekä siitä, millaisilla keinoilla kulttuuriperintöä voidaan suojella. Tärkein viesti oli se, ettei kulttuuriperinnön suojelussa ole kyse menneisyydestä, vaan tulevaisuudesta, joka rakentuu menneisyyden päälle. Konkreettisesti tulevaisuusnäkökulma näkyy esimerkiksi siinä, että kulttuuriperintökentällä hyödynnetään entistä enemmän teknologiaa. Kulttuurialan toimijoiden tulee siis olla todellisia moniosaajia, jotka ymmärtävät historian ja kulttuurin lisäksi myös talouden tuulia ja teknologian uusia trendejä.

Tärkeintä olisi aktivoida ihmiset itse suojelemaan ja ennen kaikkea kiinnostumaan omasta kulttuuriperinnöstään. Aukkaat tarvitsevat helposti lähestyttävää tietoa oman alueensa historiasta ja siitä, miten se näkyy maastossa, rakennuksissa ja katukuvassa. Tuntemattomaksi ja saavuttamattomaksi jäänyt kohde on menetetty.

PS. Seminaari satuttiin järjestämään juuri sopivasti, sillä museologian oppiaine täyttää tänä vuonna 30. Onnea oppiaineelle!

Kirjoittaja on kulttuurihistorian pääaineopiskelija, joka opiskelee museologiaa ja arkeologiaa sivuaineina.